

Ravno ta kos francoske zgodovine, ki se zdaj s tako čudnimi črkami piše, je dokaz, da nič ni za sv. Cerkev žalostnejša in pogubnejša, kakor mlačen ali celo liberalen katoličan. Papež Pij IX. so pred 11 leti rekli: „Ne bojim se za Francosko tolikanj komunardov; česar se za Francosko bojim, je liberalno katoličanstvo, res prava kuga v deželi.“ „Slovenec.“

Velik razloček med nemškimi liberalci in konservativci.

Dolgo so nemški liberalci pri nas vse strahovali. Z ustavljanjem zasedenju Bosne in Hercegovine so prvič trčili ob nerazkrušljivo jim skalo. Kmalu so zgubili svoje ministerstvo „Lasser-Auerspergov“, a lani pri volitvah še celo večino v državnem zboru. Sedaj jih žnjavimo, kder le moremo, to pa po pravici; kajti če jih kmalu popolnem ne užugamo, nam se je bati za Avstrijo. V dokaz bodi shod, kateri je ta stranka pod „komando“ dr. Herbsta dne 14. novembra t. l. sklicala na Dunaj. Sešlo se jih je 3001 mož. Česki odpadnik dr. Schmeikal je zbranim čital „resolucijo“ (sklep). V njej pravijo: „nemštvo je po sedanjem ministerstvu prišlo v nevarnost, mi liberalni gospodje pa tega ne trpimo, mi smo pravi in edini avstrijski Nemci, mi smo Avstrijo osnovali, mi jo vzdržujemo, mi hočemo v jej edini kaj veljati itd.“ Se v, da so navzoči vsi pripoznali, da je „nemštvo v nevarnosti“ in „resolucijo“ sprejeli. Toda to ni bilo vse. Imeli še so več „resolucij“ na razpolago, katerih pa se niso upali javno čitati. Da je svet za nje zvedel, za to so liberalci tako poskrbeli, da so ove „resolucije“ dali v nemških novinah objaviti, ki ne izhajajo v Avstriji, ampak v nemško-pruske Bismarkovini. No, in od ondod poizvedelimo jih tudi mi pa zazvedeli nismo nič novega, ampak nekaj, kar smo že davno slutili. Vendar veseli nas, da imamo veleizdajske nakane nemško-liberalnih vekačev črne na belem. Sedaj jim zamoremo krinko raz lic potegniti, da se jih vsak pošten, odkritosrčen avstrijski domoljub do pet astraši.

Nemško-liberalni politikarji merijo na to: „da bi ogerske dežele še bolj od naših odcepile se vojska, razdelila na dvoje, postavila dva ministra zunanjih zadev, delegacije odpravile, Poljaki potisnili iz državnega zbora, ostale dežele pa postavno stopile v politično zvezo prusko Nemčijo, ki bi se imela potrditi še s colninsko in kupčijsko zvezo, obenem bi naj prusko-nemški denar pri nas upegljali.“ To se reče: mi nemški liberalci želimo Bosno in Hercegovino dati turškemu sultanu, ogerske dežele Magjarom, Gališko z Bukovinskim Poljakom; kar pa ostane, to naj pride pod prusko-

nemškega cesarja in njegovega Bismarka. So li to avstrijski domoljubi? Ne, to niso več avstrijski domoljubi, ampak avstrijski puntarji in veleizdajice. Škoda velika, da je potres Lipoglavo razdril.

Hvala Bogu, nemško-liberalna svojat ne zastopa vseh avstrijskih Nemcev. Le peščica jih je v primeri do konservativnih Nemcev, ki so vsi trdni Avstrijani in glasno in odločno ugovarjajo zahtevam Avstriji pogubnim. To so storili v številnem svojem shodu v Linci dne 22. novembra t. l. Sešlo se jih je okolo 10.000. Pod predsedništvom grofa Brandisa so sprejeli z navdušenim živoklicanjem na svitlega cesarja resolucijo, v katerej protestujejo zoper prevzetno rogovilstvo liberalcev, ki se drznejo ponasati se, kakor da bi samo oni smeli govoriti v imenu vseh avstrijskih Nemcev; povdarjajo, da nemštvo ni v nevarnosti, tirjajo konservativno ministerstvo, katero bi naj pravično bilo vsem narodom in pomagalo kmetom in obrtnikom iz nesreče in pomanjkanja, kamor nas je liberalno gospodstvo strmoglavilo, zametujejo vsakšno zatirovanje in hujskanje narodov in želijo, da se Avstrija na postavni poti zopet okrepi sv. katoliške Cerkvi v podporo, narodom v zavetje in v čast in slavo preuzvišenej naše hiši cesarske. Tako želimo tudi Slovenci in pozdravljamo veselega srca krepke besede in pogumno obnašanje nemških konservativcev. Ž njih pomočjo hočemo Avstrijo urediti, okrepiti in obraniti vsakega sovražnika!

Gospodarske stvari.

Sadje- in vinorejska šola mariborska.

II. Poglavitna svrha ovej šoli je praktično izurjene in teoretično za umno gospodarstvo dovolj podučene sadje- in vinorejce izrežati. Tej svrhi primerno je ves črtež, uravnava, poduk itd. osnovan. Zavod je namenjen kakim 30 učencem, ki imajo v zavodu stanovati, delati in učiti se 2 ali 3 leta. Poslopij v to svrhu je dovolj pripravljenih in v jako ugodnem kraju blizu mesta Maribora (1/4 ure hoda) na znožnji hribovja, na katerem je rajni mariborski dekan Lešnik dal kalvarijske štacije prirediti in sv. Barbari v čast kapelo pozidati. Učilnica je poslopje z 1 nadstropjem. Tukaj je prostorna in svetla hiša, kder se podučuje, zraven nje nahajamo muzej z raznimi učili precej bogato oskrbljen. Pri tleh je uradnica za ravnatelja in adjunkta, zraven velika jedilnica za učence s stanovanjem vinogradnikarja, ki ima tudi kuhinjo na skrbi. Na zapadni strani prostornega dvorišča pozidano je veliko 1 nadstropje visoko poslopje, ki služi večim namenom. V nadstropji na severno stran je najpred velika hiša delalnice za učence v prostem času; dalje stanovanje za 3 nadzornike; na zapadno stran vrsti se nastrešje, škedenj in 2 veliki hiši spalnici, na južno stran hiša bolnišnica